

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Bikor Elżbieta Korbut (Gdańsk, Polska) i Bikor Professional Color Cosmetics Małgorzata Wedekind (Gdańsk)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Bikor i Bikor Professional Color Cosmetics

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „BIKOR EGYPTIAN EARTH” – unijny znak towarowy nr 9 561 788

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 kwietnia 2018 r. w sprawie R 1826/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów oraz Pierwszą Izbą Odwoławczą EUIPO, które to postępowania poprzedziły wniesienie niniejszej skargi.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2018 – Ryanair i in. / Komisja

(Sprawa T-448/18)

(2018/C 319/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia), Airport Marketing Services Ltd (Dublin, Irlandia) i FR Financing (Malta) Ltd (Douglas, Wyspa Man) (przedstawiciele: E. Vahida i I. Metaxas-Maranghidis, lawyers, oraz B. Byrne, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 5 i 6 decyzji Komisji Europejskiej (UE) 2018/628 z dnia 11 listopada 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.24221(2011/C) (ex 2011/NN) udzielonej przez Austrię na rzecz portu lotniczego w Klagenfurcie, spółki Ryanair i innych przewoźników lotniczych korzystających z tego portu lotniczego (Dz.U. 2018 L 107, s. 1), oraz art. 9, 10 i 11 tej decyzji w dotyczącej skarżących zakresie;
- obciążenie pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia dotyczących okresów przedawnienia przepisów ustanowionych w art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽¹⁾ oraz w art. 17 rozporządzenia Rady (UE) nr 2015/1589 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁽²⁾ oraz uchybiła obowiązkowi uzasadnienia ze względu na to, że dziesięcioletni okres przedawnienia został zastosowany w odniesieniu do umów zawartych w 2002 r., których niemniej jednak decyzja ta dotyczyła.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasady dobrej administracji oraz przysługującego skarżącym prawa do obrony ze względu na to, iż nie udzieliła im dostępu do akt dochodzenia i nie dała rzeczywistej możliwości przedstawienia ich stanowisk.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż błędnie przypisała ona państwu zawarcie umów ze skarżącymi.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż nie wykazała ona selektywności rozpatrywanego środka.
5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż błędnie doszła ona do wniosku, że umowy zawarte między portem lotniczym i skarżącymi przysparzały im korzyści. Komisja błędnie wykluczyła możliwość, że część usług marketingowych mogła zostać zakupiona ze względów związanych z interesem ogólnym, błędnie odmówiła zastosowania zaproponowanej przez skarżące analizy porównawczej, dopuściła się oczywistych błędów w ocenie oraz uchybiła obowiązkowi uzasadnienia przeprowadzonej analizy zyskowności, opierając swe wnioski na niekompletnych, niewiarygodnych i niewłaściwych danych; instytucja ta również nie przypisała odpowiedniej wartości usługom świadczonym w ramach umów w przedmiocie usług marketingowych, błędnie oddaliła uzasadnienie podjętej przez port lotniczy decyzji o nabyciu usług marketingowych i błędnie pominęła dalek idące korzyści przysparzane portowi lotniczemu przez działania spółki Ryanair.
6. Zarzut szósty, podniesiony tytułem ewentualnym i dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, jakiego miała się dopuścić Komisja ze względu na oczywisty błąd w ocenie i naruszenie prawa popełnione przy określaniu w skierowanych do państwa członkowskiego instrukcjach kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu ze względu na danie do zrozumienia, że dostosowanie kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu ma fakultatywny charakter oraz ze względu na sprzeczność pomiędzy uzasadnieniem zaskarżonej decyzji i jej sentencją.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999 L 83, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015 L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2018 r. – Multifit/EUIPO (real nature)

(Sprawa T-458/18)

(2018/C 319/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Multifit Tiernahrungs GmbH (Krefeld, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Weber i P. Gentili)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)